

ti rahvast appi hüdma ja neid meie
kaela peäle saatma. Nemmad ollid na-
go üks sea karri, mis sure wilja wäliale
saab, kui neid ühhest kohast ärra aetaf-
se, lähewad nemmad jälle teise kohtas-
se, söwad tallawad ja raiskawad. Meie
sõa-wäggi pillas neid käl laiiale, ja teg-
gi mitmele otsa; agga nemmad kogu-
fid ennast jälle teises paigas kōkko, ja
tullid seält jälle wälja risuma ja tapma,
sest se ma on lai ja suur, ja otse kui üks
tuloke mis mitmest kohast wälja aiab,
käl waerwalt on kustutada, nenda se siin
ka olli. Meie sõa wäggi ei wõind ennast
mitte igga kohtasse jaggada, waid pid-
di keigeennamiste selle üllema liina üm-
ber, kus kuningas sees ellas, jama, ja
ka meie omma Ma raiad hoidma, et
need waenlased sinna ei saand minna ja
nenda sammoti tehha kui omma Ma sees.
Se Turki rahwa üllem wallitseja ja ül-

lem

lem õppetaja arwasid, et se neile nüüd
pidi üks õige hea aeg ollema, omma
wihha risti inimeste wasto ni hästi
Pohla-Ma kui meie Wenne-Ma sees
lahki lasta, ja ennast jälle nende werre-
ga täita. Nemmad teggid selleparrast
sedda rahho tühaks mis nemmad kolme-
kümne aasta eest meie Keisri-Prauga
iggaroesseks aiaks ollid teinud, ja õige
tühja asja parrast hakkasid nemmad mei-
le ja Pohla-Ma kuningale södda kulu-
tama. Ei ükski meie üllemattest ei wõind
sedda ärra arwata, et meil selle wägge-
wa waenlasega, kellele meie ei ühtegi
pahha teinud, pidid söddimist ollema.
Meie ep olnud mitte selle sure sõa wasto
walmistud, Pohla-Ma rahwa Kuning-
gast ei wõinud meie ka mitte jätta, ja
meie wägge seält ärrawõtta. Agga meie
Suur Keisri-Praua lotis Jummal ja
omma õigusse peäle, sest et Ta ep olnud

X 7

siüd